

REPUBLIKA HRVATSKA
MINISTARSTVO FINACIJA

Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak

KLASA: UP/II-471-02/23-01/210

URBROJ: 513-04-23-2

Zagreb, 31. listopada 2023.

Ministarstvo financija, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak, OIB: 18683136487 u postupku rješavanja žalbe poreznog obveznika Quantum Crest d.o.o. iz Pule, Kavrerski put 19, OIB: 94895213667 kojeg zastupa opunomoćenik Tamara Sardelić, odvjetnica iz Odvjetničkog društva Jelić, Čavlina Zrinščak i Sardelić d.o.o., Zagreb, Boškovićeve 8, izjavljene protiv poreznog rješenja Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Pazin, klasa: UP/I-471-02/22-01/119, urbroj: 513-07-18-23-28 od 26. travnja 2023. godine, temeljem članka 183. Općeg poreznog zakona („Narodne novine“, broj 115/16, 106/18, 121/19, 32/20, 42/20 i 114/22) i članka 36. Uredbe o unutarnjem ustrojstvu Ministarstva financija („Narodne novine“, broj 97/20 i 101/21), d o n o s i

R J E Š E N J E

Žalba se uvažava.

Poništava se porezno rješenje Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Pazin, klasa: UP/I-471-02/22-01/119, urbroj: 513-07-18-23-28 od 26. travnja 2023. godine i predmet vraća na ponovni postupak.

O b r a z l o ž e n j e

Poreznom obvezniku Quantum Crest d.o.o. iz Pule, Kavrerski put 19, OIB 94895213667 (u nastavku: „*žalitelj*“) ovdje pobijanim poreznim rješenjem, UP/I-471-02/22-01/119, urbroj: 513-07-18-23-28 od 26. travnja 2023. godine utvrđuje se za razdoblje od 1. siječnja do 31. prosinca 2020. godine manje obračunati porez na dodanu vrijednost u iznosu od 417.594,12 Eur / 3.146.362,88 kn te za razdoblje od 1. siječnja do 30. lipnja 2021. godine manje obračunati porez na dodanu vrijednost u iznosu od 312.978,61 Eur / 2.358.137,37 kn uz koje su utvrđene obveze utvrđene i zatezne kamate obračunate do dana sastavljanja Zapisnika te je naloženo uplaćivanje utvrđenih obveza i kamata, obračunavanje i uplaćivanje daljnjih zateznih kamata od 7. ožujka 2023. godine do dana uplate, provedba odgovarajućih knjiženja u poslovnim knjigama koja se odnose na povećanje porezne obveze kao i izvršenje poreznog rješenja u roku 8 (osam) dana od dana njegove izvršnosti, a sve pod prijetnjom ovrhom.

Protiv predmetnog poreznog rješenja žalitelj je putem opunomoćenika kao ovlaštene osobe uložio pravodobnu i dopuštenu žalbu kojom porezno rješenje pobija u cijelosti zbog bitne

povrede postupka, netočno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava.

U bitnome uvodno ističe kako mu je onemogućen uvid u spis i korištenje prava iz čl. 84. ZUP-a niti je o odbijanju zahtjeva za razgledavanje i umnožavanje spisa doneseno rješenje iz čega je razvidno da ograničenje prava stranke nije podvrgnuto testu razmjernosti dakle da mu porezno tijelo nije omogućilo uvid u podatke temeljem kojih je izvodilo zaključke jer mu je putem e-mail poruke od 22. ožujka 2023. godine samo dostavilo djelomične izvratke iz komunikacije (dokaz: uvid u e-mail od 20. ožujka 2023. godine te odgovor na isti e-mail od 22. ožujka 2023. godine s priloženim privicima) što je u svojem prigovoru višekratno i opetovano isticao o čemu se porezno tijelo nije očitovalo (prigovor je u cijelosti ignoriralo) te da mu je stoga onemogućeno da se očituje o svim činjenicama bitnim za rješavanje upravne stvari pri čemu navodi povrede više zakonskih i odredbi Ustava RH te Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

U vezi isporuke u okviru trostranog posla kupcu ASW SERVICE s.r.l.s. (u nastavku „ASW“) u studenom 2020. godine žalitelj navodi kako je dokazao da je stjecanje obavio u svrhu daljnje isporuke za koju je između ostalog i ispostavio račune predmetnom kupcu koji je račune i podmirio uplatama od 23.11.2020.g., 27.11.2020.g. i 4.12.2020.g. o čemu je dokaze dostavio uz prigovor na zapisnik, a što se ignorira u pobijanom poreznom rješenju slijedom čega proizlazi da je temeljeno na netočnom i nepotpunom činjeničnom stanju kao i da su pogrešno tumačene odredbe čl. 10. st. 2. i čl. 27. st.4. Zakona o porezu na dodanu vrijednost (dokaz: uvid u dostavljene bankovne izvode). Isto tako predlaže i uvid u primjerak 2. CMR-a broj NL474733 dostavljen uz prigovor koji sadrži sve podatke o primatelju, datumu isporuke i potvrdi primatelja da je roba zaprimljena u Italiji, čime je dostavio nesporni dokaz da je roba isporučena u Italiju, a koji se dokaz također ignorira i preskače te se ponovno poziva na praksu Suda EU iz presude C-409/04 (Teleos) prema kojoj proizlazi da je stjecanje robe unutar EU izvršeno i izuzeće od isporuke robe unutar EU postaje primjenjivo kada je pravo raspolaganja robom preneseno na kupca, što je ovdje i bio slučaj. Dalje obrazlaže kako je dobavljač Ingram Micro Distribution GmbH isporučio robu na paritetu CIP Nizozemska, a roba je dalje direktno isporučena kupcu ASW te da stoga mjesto isporuke dobara po računima njemačkog dobavljača nije i ne može biti R. Hrvatska te da ovjereni CMR dokazuje da je roba otpremljena u Italiju kao i da je podnio Zbirnu prijavu čime su ispunjeni uvjeti propisani čl. 27. st. 4. Zakona o PDV-u. Također navodi kako porezno tijelo netočno i izvan okvira Direktive o PDV-u tumači odredbu čl. 32. st. 2. Pravilnika o porezu na dodanu vrijednost koja ne propisuje da za trostrani pravni posao mora postojati „samo jedan prijevoz“. Isto tako navodi kako odredba čl. 42. Direktive o PDV-u, koja je inkorporirana u čl. 27. st. 4. Zakona o PDV-u, ne propisuje obvezu prvog kupca (onog koji stječe robu radi daljnje isporuke) da dokazuje da je krajnji kupac obračunao ili platio PDV na takvu robu, a kako to pogrešno tumači porezno tijelo. O navedenom navodi brojnu praksu Suda EU koju je citirao u prigovoru, a koju porezno tijelo ignorira niti daje svoja obrazloženja pri čemu iznosi pogrešan stav da prema odluci Facet porezni obveznik mora dokazati da je predmetno stjecanje unutar EU oporezovano u državi članici u kojoj otprema završava da bi ostvario pravo na odbitak jer da je jedina obveza prvog kupca/posrednika da u računu ispostavljenom krajnjem kupcu istog naznači kao obveznika plaćanja PDV-a. U tom smislu dalje navodi kako nema pravne osnove od svog kupca tražiti podatke o plaćanju PDV-a u inozemstvu niti mu je to kupac dužan dostaviti čime se pred njega stavlja nemoguća obveza pribavljanja takve dokumentacije (presuda Suda EU C-277/14 i dr. koje navodi i citira u žalbi) i takvim tumačenjem praktički onemogućava izvršenje trostranih poslova. Dalje navodi kako porezni obveznik L&A freight B.V. nije zaključio transakciju za predmetni posao jer je samo zaračunao obavljene usluge te se stoga ne može smatrati četvrtim

poreznim obveznikom kada nije kupio niti prodao robu koja je predmet trostranog posla, za razliku od ostala tri porezna obveznika. U vezi predmetne transakcije ponavlja kako mu nije bio omogućen uvid u spis pa tako niti u stvarni i potpuni odnosno cjeloviti odgovor talijanskog poreznog tijela, a niti na koga se odgovor odnosi dok za sada jedino proizlazi da se njega sankcionira jer je, prema stavu talijanskih poreznih tijela, njegov kupac navodno odgovoran za utaju poreza, a što do dana predmetnog nadzora i podataka dostavljenih od strane hrvatskog poreznog tijela o tome nije imao bilo kakvih saznanja, nije znao niti je mogao znati (što je potvrđeno i u odluci Suda EU C-596/21, odluka od 24.11.2022.g.), a pri čemu je u trenutku izdavanja računa predmetni kupac imao valjan PDV ID broj.

U vezi isporuke u okviru trostranog posla kupcu Fifth level limited London u prosincu 2020. godine žalitelj navodi kako nije sporno da je roba skladištena kod društva Gillemannlogistic u Belgiji, međutim navedeno društvo nije primatelj dobara niti kupac dobara, već se radi o društvu koje je špediter. U vezi predmetne transakcije ponavlja kako mu nije bio omogućen uvid u spis te da su određeni bitni podaci i dokumentacija izostavljeni kao i da porezno tijelo u svojem upitu talijanskom poreznom tijelu netočno navodi da je General Computer Italia spa „prvi kupac“ u trostranom poslu iako je iz svih podataka razvidno da je isti u smislu čl. 141. Direktive o PDV-u dobavljač, odnosno da nije prvi kupac i da porezno tijelo poklanja vjeru „navodnom“ iskazu talijanskog poreznog obveznika na koji žalitelj nije mogao utjecati, a ne iskazu žalitelju te da na str. 14. i 15. poreznog rješenja izričito navodi da je roba isporučena „kupcu u Belgiju, Gillemann Logistic“ dok se iz prvog odgovora talijanskog poreznog tijela ne navodi da je krajnji kupac (u trostranom poslu) Gilleman Logistic, već se navodi da je „roba (prema tvrdnjama dobavljača) isporučena kupcu u Belgiju“, kao i da je takva transakcija prijavljena kao trostrani posao čime porezno tijelo netočno insinuiru da je krajnji kupac u Belgiji, iako navedeno nije ni iskazao talijanski dobavljač robe i da je porezno tijelo u predmetnim navodima i kontradiktorno. Nadalje navodi kako niti iz isječka odgovora britanskog poreznog tijela ne proizlazi zaključak da je mjesto isporuke Belgija te se izričito Gilleman logistic referira kao špeditera, a ne krajnjeg kupca kao i da će obračunati i razrezati porez u UK te da bi stoga obračunavanje stjecanja u R. Hrvatskoj bilo suprotno načelima Direktive o PDV-u o izbjegavanju dvostrukog plaćanja PDV-a. Nadalje navodi kako iz dostavljene parcijalne dokumentacije proizlazi da je britanski porezni obveznik iskazao stjecanje od hrvatskog poreznog obveznika (suprotno tvrdnjama poreznog tijela, a što žalitelj nije mogao temeljem parcijalne dokumentacije ispitati) i plaćanje prema hrvatskom poreznom obvezniku (dokaz: uvid u odgovor britanskog poreznog tijela) koje činjenice porezno tijelo sada ne uzima kao mjerodavne za razliku u vezi dobavljača General Computer Italia spa gdje se kao jedino mjerodavno uzima ono što je iskazao taj dobavljač u svojim prijavama te da to predstavlja selektivno tumačenje od strane poreznog tijela. Dalje navodi kako Gillemann Logistic nije zaključio transakciju za predmetni posao jer je on samo špediter te se ne može smatrati četvrtim poreznim obveznikom kada nije kupio niti prodao robu koja je predmet trostranog posla, za razliku od ostala tri porezna obveznika. Kao i prethodno, žalitelj i ovdje obrazlaže kako odredba čl. 42. Direktive o PDV-u, koja je inkorporirana u čl. 27. st. 4. Zakona o PDV-u, ne propisuje obvezu prvog kupca (onog koji stječe robu radi daljnje isporuke) da dokazuje da je krajnji kupac obračunao ili platio PDV na takvu robu, već je obveza prvog kupca/posrednika da u računu ispostavljenom krajnjem kupcu istog naznači kao obveznika plaćanja PDV-a, pri čemu ističe i činjenicu da je britanski porezni obveznik iskazao stjecanje robe od žalitelja. Obrazlaže kako je sve radnje u svrhu isporuke robe izvršio, ali kako obzirom da britanski porezni obveznik nije bio u mogućnosti dostaviti urednu dokumentaciju u svrhu preuzimanja robe, to je ista roba još uvijek u otpremi odnosno da je transakcija u tijeku (dokaz: dopis špeditera). Dalje navodi kako britanski kupac niti ne spori da je kupac robe o čemu je žalitelju uredno ovjerio stanje duga na dan 29. travnja 2021. godine iz kojeg je razvidno da

priznaje dug za robu u iznosu od 792.960,00 Eur, za što je uz Prigovor dostavio dokaz (dokaz - Konfirmacija o stanju duga od 29. travnja 2021. godine) kojeg je porezno tijelo ignoriralo jer je propustilo utvrditi da je ta potvrda dokaz kako je upravo on drugi kupac, a da to nije Gillemann Logistic jer onda Fifth level limited London ne bi potvrdio svoj dug prema žalitelju.

U vezi obavljenih usluga kupcu ASW SERVICE s.r.l.s. (u nastavku „ASW“) tijekom 2020. godine žalitelj navodi kako je nesporno dokazao da je nabavio licence za software za daljnju prodaju te ih prodavao većem broju kupaca, što dokazuje potvrdama za kupce Onetrade srl i Poli Service group eood te da je na isti način to dokazao i potvrdom za kupca ASW kojom se potvrđuje primitak kodova po računima ES/24/1/1, E525/1/1, ES26/1/1, ES27/1/1 i ES30/1/1, koja je dostavljena uz prigovor (dokaz: uvid u potvrdu). Isto tako navodi kako porezno tijelo propušta navesti da je uz prigovor dostavio i druge dokaze iz kojih nesporno proizlazi da je usluga zaosta obavljena (dokaz: uvid u e-mailove kojima se šalju kodovi po računima E824/1/1, ES25/1/1, ES26/1/1, ES27/1/1 i E830/1/1 i pojedinačni kodovi dostavljeni kupcu) kao i daljnje dokaze o realizaciji usluge, web stranicu (<https://www.sbap.cloud/>) gdje je moguće pristupiti „Small B.A.P.“ usluzi i vidjeti način korištenja iste (aktivacije kodova), a što je u cijelosti ignorirano u pobijanom rješenju te da stoga porezno tijelo isporuke prema ASW tretira drugačije nego u odnosu na druge kupce kojima je pružao usluge. Dalje navodi kako je u prigovoru isticao, budući da porezno tijelo zauzima stav da žalitelj nije izvršio usluge iskazane na računima, da u tom slučaju nije niti došlo do nastanka porezne obveze sukladno članku 30. Zakona o PDV-u da bi se PDV mogao obračunati te obzirom kako je primijenio prijenos porezne obveze te da stoga nema mjesta primjeni niti članka 203. Direktive Vijeća 2006/112/EZ, o čemu se porezno tijelo nije očitovalo. Kao i prethodno, ističe kako nema mogućnost utjecati na aktivnosti svojih kupaca te da argument poreznog tijela, kako ASW ima obilježja nestajućeg trgovca, ne može biti razlog na kojem se temelji porezna obveza. Isto tako napominje da je izvršio uvid u javno dostupan izvadak talijanske Gospodarske komore od 2. lipnja 2020. godine iz kojeg je razvidno da kupac ima porezni broj, da ima registrirane krajnje vlasnike te službenu e-mail adresu, a što je dostavljeno uz prigovor (dokaz: uvid u izlist iz VIES sustava od 23. rujna 2020. godine te u izvadak iz talijanskog trgovačkog registra od 26. rujna 2019. godine), a da je to bilo u vrijeme kada su izvršene usluge i da sukladno Sudskoj praksi EU nije dužan provjeriti jesu li dobavljač i drugi subjekti u lancu isporuke (koja prethodi onoj koju je obavio porezni obveznik ili je kasnija u odnosu na nju) poštovali nacionalna pravila kojima se uređuje predmetno porezno pitanje. Zaključuje kako iz činjenice da je društvo ASW eventualno trebalo iskazati obvezu i pretporez na primljene usluge iz EU ne proizlazi da bi iz ovih računa mogla nastati šteta u smislu neplaćenog iznosa PDV-a, niti je u vrijeme isporuke usluge znao ili mogao znati o eventualnim nepravilnostima u poslovanju talijanskog kupca te da stoga, porezno tijelo neosnovano teret plaćanja PDV-a stavlja na njega pri čemu ignorira činjenicu da je isporuku usluge dokazao istom dokumentacijom kao i za istovrsne isporuke drugim kupcima i da na računu nije iskazao PDV.

U vezi obavljenih usluga kupcu BLU TOWER s.r.l.s. (u nastavku „BLU TOWER“) tijekom 2021. godine žalitelj obrazlaže slično kao i u vezi kupca ASW pri čemu kao dokaz navodi uvid u uz prigovor dostavljenu potvrdu tog društva od 31. prosinca 2021. godine da su zaprimili usluge te SBAP prezentaciju proizvoda te da je iz očitovanja talijanskog poreznog tijela razvidno da je BLU TOWER prijavio račune žalitelja u ukupnom iznosu od 1.572.412,00 Eur (dokaz: uvid u izlist iz knjigovodstvenih evidencija BLU TOWER te u karticu partnera iz lipnja 2021. godine ovjerenu od kupca) te da su oba društva iskazala u svojim poreznim prijavama transakciju na istovrsni način što porezno tijelo u cijelosti ignorira. I ovdje navodi kako je iz dostavljene parcijalne dokumentacije vidljivo da mu odgovor talijanskog poreznog tijela nije dostavljen u cijelosti (dokaz: uvid u odgovor). Kao i prethodno obrazlaže kako to što

njegov kupac ima obilježja nestajućeg trgovca ne može biti razlog za utvrđivanje porezne obveze pri čemu napominje kako je PDV ID broj kupca i dalje aktivan (dokaz: uvid u izlist iz VIES sustava od 22. ožujka 2022. godine) te navodi provjere koje je poduzeo postupajući pažnjom dobrog gospodarstvenika.

Predlaže pobijano porezno rješenje poništiti.

Žalba je osnovana.

Ministarstvo financija, Porezna uprava, Područni ured Pazin kao nadležno prvostupanjsko porezno tijelo kod žalitelja je obavilo porezni nadzor poreza na dodanu vrijednost za razdoblje od 1. siječnja 2020. godine do 30. lipnja 2021. godine, o obavljenom je poreznom nadzoru sastavilo Zapisnik, klasa: UP/I-471-02/22-01/119, Urbroj: 513-07-18-23-18 dana 7. ožujka 2023. godine gdje je žalitelj uložio prigovor koji nije uvažen te donijelo porezno rješenje, klasa: UP/I-471-02/22-01/119, urbroj: 513-07-18-23-28 od 26. travnja 2023. godine na koje je žalitelj izjavio ovo predmetnu žalbu.

Nadzorom je utvrđeno kako je žalitelj u svojim poslovnim knjigama za razdoblje studeni 2020. godine prikazao isporuke u okviru trostranog posla kupcu ASW Service s.r.l.s. u Italiju po računima za robu nabavljenu od njemačkog dobavljača Ingram Micro Distribution GmbH iako su u transakcijama sudjelovala četiri porezna obveznika iz četiri različite države članice odnosno dobra nisu bila izravno prevezena od njemačkog dobavljača kao prvog isporučitelja do posljednjeg kupca u Italiju već su bila predana nizozemskom poreznom obvezniku L&A freight B.V. te su bila dva prijevoza i to jedan za račun njemačkog dobavljača (Njemačka - Nizozemska), a drugi za račun žalitelja (Nizozemska - Italija). Žalitelj je kupujući dobra u jednoj državi članici (Nizozemska) od njemačkog dobavljača i prevozeći ih ili dajući da se prevezu u drugu državu članicu (Italija) izvršio stjecanje unutar EU u toj državi članici jer tamo završava otprema. Porezno tijelo navodi kako prema informacijama dobivenim putem međunarodne razmjene podataka, društvo ASW Service s.r.l.s. nije iskazalo transakcije sa žaliteljem u svojim prijavama niti je platilo porez kao i da se iz međunarodnog tovarnog lista nije moglo utvrditi da je roba stvarno prevezena i predana tom kupcu u Italiju. Budući kako je žalitelj dobra stekao pod hrvatskim PDV ID brojem, a nije predočio dokumentaciju kojom dokazuje da je na stečena dobra obračunat PDV u Italiji nije mogao iskazati pravo na pretporez po računu na koji je obračunao PDV na stjecanje. Budući kako je izjavio da roba nije došla u R. Hrvatsku, nema pravo na odbitak pretporeza od stjecanja dobara unutar EU. Nadzorom je utvrđena obveza poreza na dodanu vrijednost u ukupnom iznosu od 415.403,54 kn.

Nadalje, nadzorom je utvrđeno kako je žalitelj u svojim poslovnim knjigama za razdoblje prosinac 2020. godine iskazao isporuke dobara u okviru trostranog posla prema britanskom poreznom obvezniku Fifth level limited London u iznosu od 6.349.269,96 kn po računima za robu nabavljenu od talijanskih dobavljača iako su u transakcijama sudjelovala četiri porezna obveznika iz četiri različite države članice odnosno dobra nisu otpremljena od prvog isporučitelja do krajnjeg kupca (Italija – V. Britanija) već su iskrcana kod poreznog obveznika Gillemanlogistic (Belgija) koji nije primatelj računa za kupoprodaju dobara, a stvarni primitak dobara kod britanskog poreznog obveznika nije potvrđen. Žalitelj je kupujući dobra u jednoj državi članici (Italija) od talijanskih dobavljača i izdajući račune poreznom obvezniku u drugoj državi članici (Velika Britanija), a dajući da se prevezu u treću državu članicu (Belgija) izvršio stjecanje unutar EU u toj državi članici jer tamo završava otprema. Porezno tijelo navodi kako se iz međunarodnog tovarnog lista moglo utvrditi da je roba prevezena i predana primatelju u Belgiji što je i potvrđeno primljenom informacijom putem međunarodne razmjene podataka,

odnosno da britanski porezni obveznik nije primio dobra i nije obračunao PDV. Budući da je žalitelj dobra stekao pod hrvatskim PDV ID brojem, a nije predočio dokumentaciju kojom dokazuje da je na stečena dobra obračunat PDV u Belgiji, nije mogao iskazati pravo na pretporez po računu na koji je obračunao PDV na stjecanje. Budući kako je izjavio da roba nije došla u R. Hrvatsku nema pravo na odbitak pretporeza od stjecanja dobara unutar EU. Nadzorom je utvrđena obveza poreza na dodanu vrijednost u ukupnom iznosu od 1.485.289,37 kn.

Nadalje, nadzorom je utvrđeno kako je talijanskom poreznom obvezniku ASW SERVICE s.r.l.s., Via Fernando de Lucia 37, Roma RM žalitelj izdao račune za pruženu uslugu naziva „small B.A.P.“ (str. 18. poreznog rješenja) u kojima je primijenio oslobođenje pozivanjem na odredbu članka 17. stavak 1. Zakona o porezu na dodanu vrijednost („Narodne novine“ br. 73/13 do 121/19). Porezno tijelo navodi kako je u postupku izostalo obrazloženje i dokumentiranost odnosno popratna dokumentacija o fakturiranim uslugama od strane žalitelja, te je kroz informacije prikupljene putem međunarodne razmjene podataka došlo do saznanja kako talijanski porezni obveznik nije iskazao transakcije sa žaliteljem u svojim prijavama niti je platio porez. Stoga se zaključuje kako je žalitelj izdao račune za nepostojeće oporezive događaje te je nadzorom utvrđena obveza poreza na dodanu vrijednost u ukupnom iznosu od 1.245.669,97 kn.

Nadalje, nadzorom je utvrđeno kako je talijanskom poreznom obvezniku BLU TOWER s.r.l. Viale della Repubblica 298, Prato (PO) u razdoblju od 1. siječnja do 30. lipnja 2021. godine izdao račune za pruženu uslugu naziva „small B.A.P.“ (str. 21. poreznog rješenja) u kojima je primijenio oslobođenje pozivanjem na odredbu članka 17. stavak 1. Zakona o porezu na dodanu vrijednost („Narodne novine“ br. 73/13 do 138/20). Porezno tijelo navodi kako je u postupku izostalo obrazloženje i dokumentiranost odnosno popratna dokumentacija o fakturiranim uslugama od strane žalitelja, te je kroz informacije prikupljene putem međunarodne razmjene podataka došlo do saznanja kako talijanski porezni obveznik ima sva obilježja nestajućeg trgovca, nije podnosio porezne prijave ni prijave PDV-a, ne plaća porez i ne može mu se ući u trag, a izdavao je račune raznim talijanskim tvrtkama te zaprimio račune samo od žalitelja. Stoga se zaključuje kako je žalitelj izdao račune za nepostojeće oporezive događaje te je nadzorom utvrđena obveza poreza na dodanu vrijednost u ukupnom iznosu od 2.358.137,37 kn.

Osnovanost žalbenih navoda obrazlaže se u nastavku.

Pozivajući na odredbe članka 1. i 55. Uredbe Vijeća (EU) br. 904/2010 od 7. listopada 2010. o administrativnoj suradnji i suzbijanju prijevare u području poreza na dodanu vrijednost i članka 8. Općeg poreznog zakona („Narodne novine“, broj 115/16, 106/18, 121/19, 32/20, 42/20 i 114/22) kako to proizlazi iz e-mail poruke od 22. ožujka 2023. godine, porezno tijelo žalitelju dostavlja izvratke iz komunikacije (zahtjevi, odgovori, primljene informacije) te na taj način zapravo uskraćuje njegovo pravo na uvid u spis predmeta i sve akte tog spisa (zatražena je dostava cjelokupne prepiske s inozemnim poreznim tijelima) koje je prikupilo tijekom postupka, a koje žalitelju daje parcijalno i na diskrecijskoj osnovi za što nema uporište u predmetnoj zakonskoj odredbi koja obvezu čuvanja porezne tajne ne predviđa u slučaju kada se podaci iznose tijekom poreznog postupka, a odnose se na poslovne transakcije stranke postupka i kada ti podaci i informacije niti nisu zaštićeni posebnim stupnjem tajnosti, a upravo poreznom tijelu i služe za donošenje zaključaka i utvrđivanje poreznih obveza sa čime se žalitelj nije mogao u potpunosti upoznati dok iz dostavljenih izvadaka ima osnove smatrati kako su isti nepotpuni i nedostatni za njegovo sudjelovanje u utvrđivanju potpunog i pravilnog činjeničnog stanja, čime se narušava pravičnost postupka i slabi njegova pozicija kao sudionika i stranke postupka te žalitelju zapravo i uskraćuje pravo na izjavljivanje pravnih lijekova.

Pri tome žalitelju niti nisu dani jasni razlozi zašto nema pravo na razgledavanje svih (zatraženih) akata spisa, što se žalitelju nesporno mora obrazložiti donošenjem rješenja sukladno odredbi članka 84. stavak 4. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09 i 110/21) kako bi njemu, kao i ovome tijelu, bili razvidni razlozi uskrate koji se moraju temeljiti na načelu razmjernosti zaštite njegovih prava kao stranke u odnosu na javni interes ili interes trećih osoba, jer načelo razmjernosti u zaštiti prava stranaka i javnog interesa jedno je od temeljnih načela upravnog postupka propisano člankom 6. ZUP-a. Stoga, po mišljenju ovoga tijela, odbijanje zahtjeva žalitelja za uvid u kompletan spisa predmeta odnosno zatražene akte nema nikakvo razumno i objektivno opravdanje, osobito kada je načelo razmjernosti i ustavna kategorija zbog čega porezno rješenje doneseno nakon tako provedenog postupka, nesporno valja poništiti.

Ovo tijelo nadalje smatra, kako je radi razjašnjavanja svih činjenica bitnih za oporezivanje te i zbog propuštenog davanja potpunog odgovora na navode iz prigovora kao i ocjene svih dokaza u vezi sa žalbenim navodima, u ponovnom postupku potrebno osobito jasno obrazložiti sve u nastavku navedene okolnosti zbog kojih ovo tijelo žalbene navode za sada ocjenjuje osnovanim.

Sukladno žalbenim navodima, u ovome je trenutku za ovo tijelo dvojbeno zaključiti da su L&A freight B.V. i Gilleman Logistic bili sudionici transakcija kako to utvrđuje porezno tijelo.

U tom smislu ovo tijelo cijeni žalbene navode te smatra da porezno tijelo treba dodatno pojasniti svoja stajališta i činjenične osnove za zaključke u odnosu na tvrdnje žalitelja jer za sada za inozemnog poreznog obveznika L&A freight B.V. žalitelj iznosi takve dokaze i daje uvjerljivo obrazloženje koje istog izdvaja iz predmetne transakcije, pri čemu je valjalo cijeliti i iznesene činjenice da je ASW SERVICE račune žalitelja podmirio svojim uplatama (dokaz: uvid u dostavljene bankovne izvode uz prigovor) kao i činjenice da primjerak 2. CMR-a broj NL474733 za žalitelja predstavlja dokaz koji je osobito valjalo ispitati, što sveukupno navedeno ovo tijelo za sada ne može ocijeniti neosnovanim.

Za inozemnog poreznog obveznika Gilleman Logistic žalitelj za sada također uspješno iznosi dokaze i daje uvjerljivo obrazloženje koje istog izdvaja iz predmetne transakcije kao špeditera (dokaz: dopis špeditera kojim potvrđuje da je otprema u tijeku), a pri tome iznosi i činjenice da je britanski porezni obveznik Fifth level limited London iskazao stjecanje od žalitelja (dokaz: uvid u odgovor britanskog poreznog tijela i dostavljenu dokumentaciju) i da prema žalitelju priznaje dug za robu (dokaz - Konfirmacija o stanju duga od 29. travnja 2021. godine) kao i činjenice da britansko porezno tijelo Gilleman logistic izričito referira kao špeditera pri čemu navodi kako će obračunati i razrezati porez u UK jer je transakcija još u tijeku, a što sveukupno navedeno ovo tijelo za sada ne može ocijeniti neosnovanim.

Osobito je potrebno u ponovnom postupku izložiti i jasan stav oko tumačenja i primjene odredbe čl. 42. Direktive o PDV-u, inkorporirane u čl. 27. st. 4. Zakona o PDV-u, za koju žalitelj navodi kako ista ne propisuje obvezu prvog kupca (onog koji stječe robu radi daljnje isporuke) dokazivati da je krajnji kupac obračunao ili platio PDV na takvu robu nego da je pred njega stavljen jedino zahtjev da u računu ispostavljenom krajnjem kupcu istog naznači kao obveznika plaćanja PDV-a, a sve u skladu sa praksom Suda EU koju žalitelj iscrpno navodi u predmetnoj žalbi u vezi predmetnih trostranih poslova.

Isto tako u vezi izdanih računa za pružene usluge naziva „small B.A.P.“ društvima ASW SERVICE i BLU TOWER žalitelj za sada uspješno iznosi dokaze i daje uvjerljiva obrazloženja da je licence za software prodavao većem broju kupaca, koje transakcije za porezno tijelo nisu bile sporne dok suprotno utvrđuje u odnosu na predmetne kupce kao i činjenice da u vezi tih poslovnih događaja dokazi žalitelja nisu osobito ocijenjeni (potvrda kupca ASW te dostavljeni e-mailovi u vezi slanja kodova odnosno za kupca BLU TOWER, činjenice prijave računa te iskazivanja transakcija u poreznim prijavama) pri čemu je i samo obrazloženje zapravo i nedostatno jer se za nedokumentiranost i nedostatak popratne dokumentacije ne navodi koju je točno određenu dokumentaciju žalitelj propustio dostaviti. Pri tome će porezno tijelo osobito dati i svoju ocjenu da li bi u tom slučaju, kada na računima nije iskazan PDV zbog prijenosa porezne obveze, moglo doći do nastanka porezne obveze u skladu sa žalbenim navodima. Stoga ovo tijelo, žalbene navode u vezi predmetnih transakcija, za sada također ne može ocijeniti neosnovanim.

Imajući u vidu sve prethodno izneseno, sukladno odredbi članka 117. stavak 2. Zakona o općem upravom postupku („Narodne novine“, br. 47/09. i 110/21.), u vezi s odredbom članka 4. Općeg poreznog zakona, riješeno je kao u izreci.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ovog rješenja nije dopuštena žalba, ali se protiv istog može pokrenuti upravni spor tužbom Upravnom sudu u Rijeci, Ul. Erazma Barčića 5, Rijeka u roku od 30 dana od dana prijema rješenja.

NAČELNIK

SAMOSTALNOG SEKTORA

Nikola Biloglav, dipl. iur.

Dostaviti:

1. Ministarstvo financija, Porezna uprava, Područni ured Pazin, uz povrat spisa i dva primjerka rješenja s tim da označeni primjerak putem opunomoćenika uruči žalitelju,
3. Pismohrana, ovdje.